

ROMANA *GOLD*

Elizabeth Power

Karibi álmom és rémálmom

Dani Collins

Válás kizárva!

Shirley Jump

Az ígéret

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Elizabeth Power, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *A Clash with Cannavaro* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

• Magyarra fordította: Windberg Donatella

© Dani Collins, 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *More than a Convenient Marriage?* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

• Magyarra fordította: Windberg Donatella

© Shirley Jump, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Return of the Last McKenna* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 36. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-920-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Elizabeth Power

Karibi álmom és rémálom

1. FEJEZET

Lauren rögtön felismerte a férfit, amint az kiszállt a kocsiból. A csillogó ezüst szedán nem illett a rusztikus gazdasági épületek és a zöldellő észak-angliai dombok közé.

Követte a tekintetével, ahogy átment az udvaron. Heves szellőkések borzolták jól fésült fekete haját. Lauren sóhajtva becsukta maga mögött az istálló ajtaját, és elindult felé.

Látogatója drága, méretre szabott öltönye kiemelte karcsú, izmos alakját. Csak úgy áradt belőle az erő és a vitalitás. A harmincas évei elején járt. Lauren nem gondolta volna, hogy még egyszer látni fogja.

– Szia, Lauren.

A lány először egy szót se tudott kinyögni. Sokkolta, hogy itt látja a lakelandi birtokán, távol a gazdagok és híresek fényűző játszótereitől.

– Emiliano.

Legszívesebben a nyelvébe harapott volna, ez olyan zihálva hangzott. Bárcsak elegánsabbat vett volna fel, mint a kopott, spagettipántos felső és a régi tréningnadrág, vagy legalább a haját megfésülte volna. Hosszú, vörös haja makacs fürtbe göndörödött a párás levegőben.

– Mit keresel itt?

Igyekezett közönyt színlelni, de a hangja remegése elárulta. Persze nem mindennap került szemtől szembe Emiliano Cannavaróval, a milliárdos olasz hajómágnással. A férfival, aki két évvel ezelőtt az ágyába csábította – hogy aztán a legmegalázóbb módon dobja, miután a húga, Vikki hozzámert az öccséhez, Angelóhoz.

– Beszelnünk kell – válaszolta Emiliano.

Lauren teljesen el is felejtette, milyen magas: alig ért a válláig. Azt azonban nem felejtette el, hogy a látványa mindig szinte megőrizte. Az olívaszínű bőr, az enyhén ívelt orr, mely arisztokratikus jelleget kölcsönzött neki, és a hihetetlenül férfias, szögletes áll a sötét borostával...

Próbálta elrejtetni idegességét, melyet a váratlan látogatás keltett benne. Kezével leárnyékolta szemét a vakító esti naptól.

– Miről van szó?

– Danieléről. – A férfi az öreg parasztházra mutatott. – Talán jobb lenne, ha odabent beszélénk. Bent? Vele? Kettesben?

Laurennek felgyorsult a pulzusa, kapkodva lélegzett.

– Addig nem, amíg el nem mondd, mit akarsz.

– Látni akarom, ennyi az egész.

– Dannyt? Azok után, hogy már egy éve nem látogattad meg? És még csak nem is érdeklődtél felőle?

Úgy tűnt, szavai szíven ütötték a férfit. Helyes, gondolta magában. Egy cseppet sem sajnálja.

– Végül is eldugtad előlünk – védekezett Emiliano, és összepréselte érzéki ajkát.

– Ezt az öcséd mondta? Vagy most találtad ki? – Lauren elképedve csóválta a fejét. – Akárhogy is: nem az volt a benyomásom, hogy érdekel Daniele. És a többi Cannavaro se törődött vele – tette hozzá keserűen, miközben átfutottak az agyán az emlékek.

Néhány héttel az autóbaleset után, amelyben Vikki, Lauren húga meghalt, Angelo Cannavaro kitagadta fiát az örökségből. Teljesen érzelemmentesen közölte Laurennel, hogy megtarthatja a gyereket, Vikki úgyis csak azért szülte meg, hogy őt házasságra kényszerítse. Azóta Lauren nem látta Angelót.

Sajnálta Dannyt, ugyanakkor meg is könnyebbült: nála jó helye lesz a kislányának. Ez körülbelül egy éve történt – és most felbukkan Emiliano Cannavaro, és őt hibáztatja, amiért megszakította a kapcsolatot a családdal?

– Hogy van bőr a képeden!

Emiliano sóhajtván hátrasimította haját a homlokából, és Lauren önkéntelenül arra gondolt, hogy annak idején a teste minden szegletét bejárták ezek az ujjak. A legérzékenyebb pontjait is. Az arckifejezése ma keményebbnek tűnt, bár már akkoriban is tekintélyt sugárzott. És azok a titokzatos sötét szemek a hosszú pillákkal... Nem csoda, ha első látásra reménytelenül odalett érte.

– Bemehetnénk? – kérdezte a férfi vitát nem tűrő hangon.

Lauren bevezette a parasztházba.

– Na, akkor mondd, amit akarsz.

– Rendben, rögtön a lényegre térek. Biztos hallottad, hogy Angelo meghalt egy hónappal ezelőtt.

Lauren bólintott. Elborzadva olvasta a hírt az újságban. Baleset volt, a krónikus hátfájására szedett erős fájdalomcsillapítók és az alkohol keveréke okozta.

– Igen. Részvétem – motyogta komoran. – De hogy jön ez ide?

– Úgy, hogy Daniele mostantól nem csak a tiéd.

– Hogy érted ezt? – csattant fel Lauren. – Azért gondoskodom Danieléről, mert az apját nem érdekelte. És téged se.

– Ezen változtatni akarok. De fogalmam se volt, hogy nálad van. Mint talán emlékszel... – egy pillanatra szünetet tartott, mintha emlékeztetni akarná Laurent az együtt töltött éjszakára – Rómában élek. Angelo csak nem sokkal a halála előtt vallotta be, hogy Daniele nálad van Angliában.

Lauren megvetően felhorkant.

– Igen, és tippelj, miért van nálam. Mert az öcséd nem akart leszokni a szerencsejátékról és a szoknyavadászatról. Amiket ti úgy szerettek a luxuséletekben!

Majdnem el kellett fojtania egy zokogást az utolsó mondat alatt. A húgával nagy árat fizettek azért, hogy összejöttek a Cannavaro fivérekkal. Vikki nem volt szent, de akkor sem érdemelt olyan férjet, mint Angelo, aki állandóan ivott és csalta. És Lauren sem érdemelte meg, hogy Emiliano ilyen csúnyán bánjon vele.

– Akárhogy is, Daniele az unokaöcsém – mondta a férfi hűvösen.

– És látni akarod. De attól tartok, nem lehet: alszik.

Emiliano oldalra billentette a fejét, sötét haja a homlokába hullott.

– Értem. De azt hiszem, te nem egészen érted, Lauren. És szeretném, ha már most tudnád. Sokkal többre gondoltam, mint egyszerű látogatásra.

Lauren gyomrában nyugtalan érzés támadt.

– Az... az mit jelent?

– A gyerek Cannavaro. A családjával kellene lennie.

– A családjával van! – jelentette ki dühösen Lauren.

Emiliano rosszallóan vizsgálgatta, és körülnézett a konyhában, szeme végigsiklott a repedezett mosogatón, a karcos tölgyfa asztalon és a kopott falakon.

– Gondolod, hogy ez a megfelelő hely egy ilyen származású gyerek felnevelésére?

Szavai szíven ütötték Laurent. Ő itt élt a szüleivel, a húgával együtt itt nőttek fel.

– Nem elég előkelő? Az biztos, hogy ebben az öreg parasztházban többet fog tanulni arról, mik az igazán fontos dolgok az életben, mint azokban a steril lakásokban, ahol a magadfajták élnek!

Emilianónak hirtelen kipirult arca, összeszorította a száját.

– Mesélj, miket tanultál te itt az élet igazán fontos dolgairól.

– Sokkal többet, mint gondolnád – válaszolta a lány kissé remegve.

– És mit gondolsz, én hol élek? Egy steril lakásban?

– Hogy őszinte legyek, nem érdekel.

– Szóval még azt sem akarod tudni, hol fog élni hamarosan a kedves unokaöcséd, akinek oly szívesen átadnád a kétes értékrendedet?

Laurennek a nyelvébe kellett harapnia, hogy ne mondjon valami rosszat. Az elmúlt két évben nem érdekelte, mit gondol róla Emiliano Cannavaro, és folytassa a saját életét. De Emiliano már nem a múlté. Itt van. Most. A konyhájában. És bántani tudja. Azzal, hogy elveszi az egyetlen, ami még megmaradt neki.

– Pontosan tudom, hol fog élni – válaszolta határozottan. – Nálam. A húgom kívánsága volt,

hogy én gondoskodjak róla, ha vele bármi történne.

– Nem volt joga ehhez a kívánsághoz. Mivelhogy akkor még élt a gyerek apja.

– Még szép, hogy volt hozzá joga! – förmedt rá Lauren. – Persze nem kellett volna ennyire előre gondolkodnia, ha Angelo nem lett volna olyan pocsek apa és férj.

– Arra a férjre gondolsz, akihez csak azért ment hozzá, hogy nagy lábon élhessen?

„Az utolsó fillért kifacsarom belőle, arra mérget vehetsz!”

Lauren nem szívesen emlékezett húga gonosz szavaira. Azon a végzetes napon Vikki elhozta hozzá a fiát, hogy vigyázzon rá, míg ő meglátogatja Angelót. Laurennek most eszébe jutott minden más is, amit Vikki az esküvője napján bizalmasan elmondott neki – olyan dolgok, amiket bár sose hallott volna.

– Ó, ne érts félre. – Emiliano mély hangja hozta vissza a jelenbe. – Nem Angelót próbálom védeni.

– Tényleg?

– Nehéz ember volt, tudom. De azt nem érdemelte meg, hogy a húgod így átverje.

Lauren meztelennek érezte magát a férfi intenzív tekintete alatt, és felidéződtek benne szeretkezésük legforróbb pillanatai...

– Nem – mormolta Emiliano.

– Mi nem?

– Nem azért jöttem, hogy felélesszem köztünk a dolgokat. Bár eléggé meg tudsz őrjíteni egy férfit, ugye, *mia cara*? Londonban tényleg mindent beleadtál, amikor felvittelek a szobámba.

Ahogy a férfi beszélt hozzá, borzasztóan kellemetlenül kellett volna éreznie magát, de Lauren rémülten vette észre, hogy forró vágy támad benne.

Valahogy mégis sikerült visszanyernie a hangját.

– Ezt most kihagyhattad volna!

Emiliano nevetett: nyilvánvalóan élvezte Lauren szégyenét.

– Igazad van. Sürgősebb dolgokat kell megbeszelnünk.

– Ha azt hiszed, hogy hagyom elvenni a húgom gyerekeit, hát tévedsz!

Emiliano elmosolyodott. Ezzel a mosollyal sikerült magára vonnia Lauren figyelmét azon a két évvel ezelőtti végzetes hétvégén. Még soha egyetlen férfi sem volt rá ilyen hatással.

– Persze nem várom el, hogy csak úgy odaadd nekem. Előbb meg kellene szoknia. És természetesen megfelelő fizetséget kapsz az időért, amit a gondozásával töltöttél.

Laurennek elakadt a szava. Miről beszél?!

– *Megfelelő fizetséget?* És mégis milyen árat tartasz *megfelelőnek* egy gyerekért?

Emiliano felvonta a szemöldökét.

– Nem megvenni akarom tőled, ha erre gondolsz. Csak azt akarom, hogy kapj valamit a fáradozásodért. Mondj egy összeget. Biztos vagyok benne, hogy meg fogunk egyezni.

– Ó, biztos vagy benne, mi? – Lauren hitetlenkedve meredt a férfi markáns arcára. Minden erejére szüksége volt, hogy ne ijedjen meg a határozottságától. – Azt hiszed, bármit megvehetsz, mi? – folytatta dühösen. – Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem áll szándékomban lemondani az unokaöcsémről. Se most, sem a jövőben. Úgyhogy mássz csak vissza a pokol szájába, amelyik kiköpött magából! Daniele nálam fog lakni. Soha nem fogok lemondani róla! Világos?

Emilianónak rángott a szája sarka, miközben emésztette a lány szavait.

– Jól értem, inkább pereskedni akarsz?

Egy pillanatig sem kétséges, ki nyerné meg a pert...

– Ha kell, igen – válaszolta Lauren, és igyekezett elnyomni a félelmét.

Mosoly játszott Emiliano ajkán.

– Nagy hibát követ el, signorina Westwood. Azt hittem, drága ügyvédek nélkül is meg tudunk egyezni. Vagy azt reméled, hogy a bíróságon jobb fogást csinálsz? Mondjuk egy gazdag ügyvéd?

– Undorító vagy!

Laurennek uralkodnia kellett magán, hogy fel ne pofozza.

– Várj, míg meglátsz a tárgyalóteremben – mondta Emiliano.

– Ez fenyegetés?

- Nem, csak egy jó tanács.
 - Mindjárt megmondom, hova rakd a jó tanácsaidat!
- Emiliano halkan felnevetett.
- Micsoda temperamentum!

Ahogy a férfi közeledett hozzá, a lány hátrált, míg bele nem ütközött az asztalfiókba. A lélegzete elakadt. Mereven állt Emiliano előtt, és elfordult, amikor az a két kezével megtámaszkodott a tálalón úgy, hogy Lauren a karja közé szorult.

- Tudod – mondta halkan a férfi –, ez volt az első, ami tetszett benned. Ha ezt nem számítjuk...

Lauren csak most vette észre, hogy az egyik nadrágtartója lecsúszott a válláról a felsője pántjával együtt, és látszik a melle töve. A mellé, mely mindig túl nagynak tűnt keskeny derekához és inkább fiús alakjához képest.

Érezte, hogy a mellbimbója megkeményedik Emiliano kéjvágó tekintete alatt.

– Nagyon beindított, hogy milyen gyorsan reagáltál minden szavamra – folytatta a férfi. – Pedig még nem is tudtad, ki vagyok – tette hozzá halkan.

Lány hangjától és közelségétől Lauren megsédült. Hogy gyűlöli! És mégis minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne tépje le magáról a felsőt, hogy Emiliano a mellét simogathassa – mint akkor éjjel. Ahogy még soha egyetlen férfi sem.

Hirtelen szigorúvá vált Emiliano arca.

- Hadd mondjak valamit: ha veszítesz a bíróságon, egy fillért sem kapsz tőlem.

– Nem érdekel a pénzed – válaszolta Lauren, és visszatolta a pántot a vállára. Végre mély levegőt tudott venni. – Mert én nem vagyok olyan, mint ti Cannavarók. Nekem más dolgok fontosak, akár hiszed, akár nem.

– Igazán? – Emiliano szándékosan lassú pillantással nézett körül a szerény konyhában. – De nem úgy néz ki, mintha nem jönne jól.

- Tűnj el innen!

– Úgy lesz. – Bár hátrább lépett, a lány még mindig érezte arcszesze friss, férfias illatát. – De visszajövök. Számíts rá. És akkor látni akarom az unokaöcsémet! Világos?

Lauren bólintott.

- Nem foglak akadályozni.

- Jó, akkor most elmegyek.

Emiliano láthatóan elégedett volt: végül is sikerült megfélemlítenie Laurent.

Ha háborút akar, hát legyen! – gondolta a lány. Minden erejét latba fogja vetni – mint akkor, amikor tinédzserként elvesztette a szüleit. Vikki halála után már csak Daniele maradt neki. Semmi pénzért nem mond le róla!

2. FEJEZET

Az egyik legkapósabb olasz agglégénnyel kötendő házassága előtti napon Vikki meghívta nővérét egy partira. Lauren nem sejtette, hogy fog alakulni az este. Valójában az idő nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbált lerázni magáról egy idősödő bankárt, aki nem tágított mellőle.

Abban az időben Londonban élt egy bútorozott szobában. A tanyát ideiglenesen bérbe adta, hogy legyen egy további bevételi forrása, és tovább spórolhasson a tanulmányaira. De teljesen kívülállónak érezte magát a nagyvárosban. Éppannyira nem érezte magát a helyén, mint abban a smaragdzöld pánt nélküli estélyi ruhában, melyet erre az alkalomra vett fel. Már régóta egyedülálló volt, és kísérő nélkül jelent meg a partin. Megkönnyebbült, mikor a rámenős bankár beszélgetésbe elegyedett egy másik vendéggel, és végre leszállt róla.

Ahogy állt egyedül a táncparkett szélén, egy másik férfi figyelt fel rá. Emiliano Cannavaro volt az. Persze akkor még nem tudta, hogy ki ő, de érezte, hogy a feltűnően vonzó férfi egész este lopva figyeli.

Egyszer csak Lauren viszonzta éjfekete szemének intenzív tekintetét. Harminc év körüli lehetett, külseje alapján olasz. Magabiztos és megközelíthetetlen kisugárzása kiemelte a többiek közül, és lenyűgözte a lányt. A többi nő láthatóan igyekezett felhívni magára a figyelmét, őt viszont mintha csak Lauren érdekelte volna.

Nem volt hozzászokva, hogy ilyen leplezetlen érdeklődéssel figyelik. Gyorsan elfordult, és ismét a szőke, babaarcú fiatal nőt és jóképű vőlegényét nézte, akik karon fogva álltak a büfénél, és a pezsgőjüket kortyolgatták.

– Csak nem féltékenységet látok a szemedben? Vagy azon gondolkodsz, igazi-e a nevetése?

Amikor megszólalt a mély, olasz akcentusú hang közvetlenül mellette, Lauren összerezzent. Nem is látta, hogy a férfi odajött. És a közelsége elementáris erővel hatott rá.

– Miért ne lenne igazi?

Többet nem tudott mondani, annyira zavarba jött, de sikerült tartania a szemkontaktust, bár gyanította, hogy az arca ugyanolyan vörös, mint feltűzött haja.

– Miért? – ismételte meg a kérdését az idegen. – Kell hogy legyen benne valami különleges, különben nem tudta volna ilyen könnyen megfogni Angelo Cannavarót.

A férfi nyilván tud róla, hogy a vőlegény nagy playboy.

– A család barátja vagy? – kérdezte Lauren.

A férfinak finoman megrándult a szája sarka.

– Nem feltétlenül nevezném magam annak.

Tehát üzlettárs. De miért nem ad egyértelmű választ?

A fiatal pár hangos nevetése ismét odavonta a tekintetüket. Most szorosán ölelkezve mozogtak a zenére.

– Úgy tűnik, pontosan tudja, mit akar – tette hozzá a férfi. – És azt is, hogy hogy szerezze meg. Lauren észrevette, hogy Vikki láthatóan domborodó hasát vizsgálgatja.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Különös csillogás jelent meg a férfi szemében.

– Ó, nem akarok én semmit se mondani. De biztos tudja, milyen jó fogást csinált. Elvégre most már Olaszország egyik leggazdagabb és leghíresebb családjának a tagja.

Lauren érezte, hogy feláll a szőr a tarkóján.

– Vannak olyanok is, akik szerint jobbat érdemel. Ebben a családban nyilván fontosabb a pénzkeresés, mint helyes értékekre tanítani a gyerekeket – mondta élesen.

A férfi meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Gondolom, te az utóbbiak közé tartozol.

A megjegyzés bosszantotta Laurent, főleg mert annyira aggódott Vikkiért.

Miután hat évvel ezelőtt elvitte szüleiket egy trópusi betegség, Lauren tizennyolc évesen átvette az anyjuk szerepét, és ő gondoskodott tizenhat éves húgáról. A lázadó Vikki alaposan megszenvedte a szüleik halálát, és dühét és szomorúságát drogokba, bulikba és férfiakba fojtotta. Laurennak borzasztó nehéz volt, hogy nem hallgatott rá. Amikor Vikki tizenhét éves lett, különköltöztek, azóta Lauren csak néhanap látta a húgát.

Három héttel ezelőtt aztán Vikki telefonon meghívta az esküvőjére, és elmondta, hogy terhes. Lauren örült és megkönnyebbült: végre jó sínen van a húga élete. Aztán napokkal az esküvő előtt együtt ebédeltek, s mikor Lauren megtudta, ki a férjjelölt, majdnem sírva fakadt.

Angelo Cannavaro hírhedt volt a kicsapongásairól: a szép nők és futó kalandok iránti szenvedélyében csak a nála is gazdagabb bátyja múlta felül. Utóbbi azonban jóval diszkrétebb volt, az ő magánéletéről nem cikkezett rendszeresen a bulvársajtó. Ezért nem ismerte fel Lauren rögtön azon a végzetes estén.

– Nincs jogom ítélni felettük – magyarázta neki. – Vagy találgatni, hogy vajon hátsó szándéka volt-e a menyasszonynak. – Olyan erővel szorította a pezsgőspoharat, hogy majdnem összetört. – És szerintem neked sincs jogod hozzá.

Úgy tűnt, szavai inkább szórakoztatják a férfit, mint zavarba hozzák. Gúnyos mosollyal nézett végig az arcán, majd le a kissé kipirult dekoltázsára.

– Miért véded ilyen hevesen a menyasszonyt? – kérdezte érzéki hangon.

– Lauren Westwood vagyok. A nővére – felelte a lány kissé flegmán.

– Á!

– Igen, egy másik pénzsóvár Westwood. Valószínűleg Észak-Anglia egyik legszegényebb és legjelentéktelenebb családjából.

– Nem tudhattam – válaszolta a férfi. – Remélem, megengeded, hogy hozzak neked még egy italt kárpótlásul.

– Kösz, nem kell...

De a férfi már nyúlt pohara után, és ujjainak rövid érintésétől egy másodpercre elállt a lélegzete. Mintha áramütés járta volna át egészen a lábujjhegyéig.

A férfi keskeny mosolya elárulta, hogy ő is érezte.

Amikor a semmiből odasietett egy pincér, beszélgetőpartnere letette a poharát a tálcára. Lauren kihasználta az alkalmat, hogy összeszedje magát.

– Én egyáltalán nem nevezném önt „jelentéktelennek”, *signorina* – mondta a férfi.

– Na kösz szépen – zihálta Lauren.

A szexuális feszültség teljesen kiszárította a száját. A férfi még mindig a dekoltázsát mustrálta. Lauren akaratlanul is elképzelte, milyen érzés lenne, ha erős, napbarnított keze lehúzná a ruhája cipzárját, és szája végigcsúszna nyaka érzékeny bőrén...

Sietve megfegyelmelte magát. De a mellbimbói felmeredtek, és forróság járta át tetőtől talpig.

– Mire készülsz, Lauren Westwood? – kérdezte Emiliano. – Megpróbálsz elcsábítani azokkal a buja szemeiddel? Ahogy a húgod szegény gyanútlan Angelót?

Laurennek arcába szökött a vér.

– Angelo Cannavaro minden, csak nem szegény – válaszolta, igyekezve a lehető legnyugodtabbnak tűnni. – És ha azt gondolod, hogy hűséget esküdni olyan, mintha börtönbe menne az ember, akkor elég cinikus fogalmaid vannak a szerelemről és a házasságról.

– Ez betalált – válaszolta Emiliano mosolyogva. – De egyáltalán nem a házassági fogadalomra gondoltam. Vannak más módjai is, hogy valakit magunkhoz kössünk...

Lauren forrongott a dühtől. Ki nem állhatja ezt a pasast! Legalábbis próbálta bebeszélni magának. Mert titkon vágyott az érintésére. Addig akarta provokálni, míg elszabadulnak az érzelmek, és a végén Emiliano alatt fekszik az ágyon, és fizikailag vívják meg a kis csatájukat...

– Tőlem nem kell tartanod, azt megígérhetem – közölte élesen.

A férfi vidám arckifejezése azonban elárulta, hogy észrevette enyhe légszomját.

– Nem tudom eldönteni, hogy most megkönnyebbült vagy csalódott legyek. – Mosolya egyszerre volt hűvös és játékos. – Mit gondolsz, *signorina Westwood*?

– Mi... mi ez a kérdés? – dadogta Lauren, és hálát adott az égnek, hogy ebben a pillanatban megjelent mögötte a húga.

– Ó, ez csodálatos! – fuvolázta Vikki. – Szóval már meg is ismerkedtetek. Mit gondolsz a nővéremről, Emiliano? Hát nem elragadó?

– Bizony hogy az – válaszolta a férfi. – De attól tartok, hivatalosan még vagyunk egymásnak bemutatva.

– Emiliano, ő a nővérem, Lauren. Egyébként szingli! – tette hozzá Vikki vigyorogva. – Lauren, ő Emiliano Cannavaro. Az az Emiliano Cannavaro – hangsúlyozta. – Angelo bátyja, és a Cannavaro dinasztia feje, mióta az apjuk tavaly meghalt.

Lauren megdermedt a rémülettől. Húga korábban azt mondta neki, legyen kedves Emiliano Cannavaróval – és ő épp most sértette meg többé-kevésbé. És milyen kínos, hogy Vikki elmondta, hogy szingli!

– Külön az esküvő kedvéért repült ide Rómából – folytatta Vikki. – Pedig nagyon elfoglalt, és az utolsó pillanatban kapta a meghívást. Hát nem kedves tőle? De ne dőlj be az olasz sármjának! Úgy néz ki, mint egy tökéletes úriember, minden nő álma, de Angelo szerint kegyetlen szívtipró. – Rákacsintott Emilianóra, majd folytatta: – Szóval vigyázz magadra, nővérkém! Később találkozunk!

Azzal eltűnt, csak drága parfümjének illatát hagyva maga után.

– Miért nem mondtad el rögtön, hogy ki vagy? – kérdezte Lauren szemrehányón.

– Nem kérdezted. Számított volna, ha tudod?

Lauren elgondolkodott. Igen, számított volna. Akkor eleve bele se kezd egy ilyen beszélgetésbe. Emiliano másképp értelmezhetette a tétovázását, mert rámosolygott és megkérdezte:

– Nem, ugye?

– Igaz, amit Vikki mond? Hogy szívtipró vagy?

A férfinak megrezzent a szája szeglete.

– Tetszene?

Lauren idegesen nyelt egyet.

– Nem. De szerintem nagyon is megvan benned a potenciál.

Emiliano szívből jövőn felnevetett.

– Azt hiszem, a húgod túlzott. Biztos nem vagyok egy könnyű eset, de mindig fair vagyok.

És meglepetésére Lauren hitt neki – annak ellenére, hogy Vikki teljesen más sztorikat mesélt róla. Tudta, hogy a két fivér nem áll túl közel egymáshoz, Emiliano vezetői kvalitásairól azonban Vikki elismerően beszélt. Amióta átvette az irányítást, a családi cég, a Cannavaro Cruise & Freight Lines a hajózási iparág egyik vezető szereplőjévé nőtte ki magát.

Lauren témát váltott.

– Miért nem te vagy a tanú?

Emiliano a homlokát ráncolta.

– Ez hosszú történet – válaszolta. – És te miért nem vagy a húgod koszorúslánya?

– Az még hosszabb történet.

Felvillant valami Emiliano szemében.

– Egész éjjel ráérek.

Egy belső hang figyelmeztette Laurent, hogy tartsa a távolságot, de nehezen tudott ellenállni ennek a férfias kisugárzásnak.

– Igazából nem terveztem, hogy ma este beavatok egy vadidegent a lelki életembe.

– Holnaptól rokonok leszünk.

Laurent izgalom fogta el ezektől a szavaktól.

– Még a rokonok se mondanak el mindent egymásnak – hárított.

Emiliano behatóan vizsgálta.

– Ez esetben talán jobb lenne, ha másról beszélgetnénk. Szóval, mit akartál mondani?

– Hogy nagyon jól beszéled a nyelvünket, alig van akcentusod.

– Neked is.

– Remélem – válaszolta Lauren mosolyogva. – Elvégre az anyanyelvem.

Emiliano kissé hamiskásan nézett rá.

– Az nem garancia, *mia cara*. Hidd el nekem.

Lauren nevetett, és ma először érezte magát ellazultnak.

– Mondd csak, szépséges Lauren... csak azért vagy ilyen félénk, mert a húgod figyelmeztetett, mekkora zsarnok tudok lenni?

– Nem. Mindig magam döntök, és nem hagyom magam előítéletektől befolyásolni – mondta Lauren határozottan. – És ha összekevered az őszinteséget a frigiditással, jobb, ha vigyázol, Emiliano Cannavaro. – Valahogy izgatta, hogy kimondja a nevét.

– Te nagyon okos nő vagy, Lauren, és hihetetlenül üdítő. És úgy látom, élvezed a szópárbajt.

Mint az előbb, Lauren most is elképzelte, hogy egészen másféle párbajt folytat Emilianóval az ágyban. És mint az előbb, most is úrrá lett rajta az az erotikus feszültség. Egészen szokatlan volt számára, hogy így elveszítse az önuralmát – vagy legalábbis majdnem – egy olyan férfi miatt, akit még csak most ismert meg.

– Elpirultál, *mia bella*.

– Meleg van – védekezett Lauren.

Ezzel megmosolyogtatta Emilianót, merthogy a bálteremben egyáltalán nem volt meleg, a légkondicionáló kellemesen hűvösen tartotta a levegőt.

– Azellen könnyű tenni.

– Igen? Hogyan? – kérdezte Lauren.

Emiliano a nyitott teraszajtó irányába mutatott a fejével.

– Komolyan azt hiszed, hogy kimegyek a holdfénybe egy olyan férfival, akit alig ismerek, és akiről ráadásul azt beszélnek, hogy nőcsábász?

– Attól tartok, félretájékoztattak – nevetett Emiliano. – Csak nem félsz?

Lauren felhorkant.

– Tőled?

Érezte, hogy felgyorsul a légzése, és azt kívánta, bárcsak ne kezdett volna ebbe a beszélgetésbe. Végül is a férfi csak egy vendég a húga partiján. És Vikki leendő sógora.

De miért ne használhatná ki a helyzetet? Miért nem szórakozik egy kicsit, ahelyett hogy mindig józan és megfontolt legyen? Jót tenne neki, ha néhány órára elengedné magát. Így aztán hagyta, hogy Emiliano kikísérje a teraszra.

Még jól emlékezett, hogyan beszélgettek és nevettek megállás nélkül. Hogyan ültek a kis falon a csillagok alatt, teljesen elmerülve a saját világukba, miközben a bálterem zenéje mintha a távolból szállt volna feléjük. De hogy miről beszélgettek, azt nem tudta felidézni.

Mert nem volt fontos. Az csak előjáték volt, mindketten tudták.

De most Lauren azt kívánta, bár soha ne történt volna meg. Hogy szégyellte magát utána! De akkor, kint a teraszon, nem tudott másra koncentrálni, csak a férfi csókjára és érintéseire. És onnan nem volt visszaút: frenetikus éjszakát töltöttek együtt, mely mindent felülmúlt, amit Lauren valaha is átélt. És a reggel legalább olyan szép volt. Ragyogó napsütésre ébredtek a fényűző szállodai szobában, és mielőtt készülődniük kellett az esküvőre, újra kielégítették a vágyaikat.

Az esküvői szertartáson és a pazar fogadáson nem volt alkalma szót váltani Emilianóval. Később a szállodában a hosszú asztal két végén ültek. Étkezés után a vendégek felálltak, és kis csoportokban beszélgettek, de Emilianót olyan sokan vették körül, hogy Lauren inkább távol tartotta magát tőle. Emiliano újra meg újra felé pillantott a tömegben, és a szeme elárulta, hogy ő is ugyanúgy epekedik utána.

Lauren szerelmes lett... vagy legalábbis jó úton haladt afelé.

Ahogy gondolataiba merülve és a csendet élvezve bolyongott a tágas hallban, váratlanul Vikkibe botlott. Húga még mindig az esküvői ruháját viselte, és Lauren egy tükörben elkapta szomorú arckifejezését.

– Vikki... mi a baj? – kérdezte aggódva. – Összevesztél Angelóval?

Húga feléje pördült, sugárzó mosolyt öltött az arcára.

– Baj? Még soha nem voltam ilyen boldog. Csak megint rugdalózik a pici. – A hasára mutatott.

– Miből gondoltad, hogy baj lenne?

– Hát... nem is tudom – dadogta Lauren. – Az egész olyan gyorsan történt. Az esküvő, a baba...
Tényleg biztos vagy benne, hogy akarsz ezt?

– Tudom, mit csinállok – felelte Vikki ingerülten.

– Oké, oké, nem akarok beleszólni. Csak... te sose akartál gyereket.

– Gondolkodtam rajta. És ha egyszer megérkezik, majd beleszokom az anyaszerepbe. Ilyen jóképű és gazdag férjjel gyerekjáték lesz. – Kuncogva átdobta vállán dús szőke haját.

– Jobban örültem volna, ha vártok még egy kicsit a gyerekekkel. Hogy jobban megismerjétek egymást. Adhattatok volna magatoknak egy-két évet, nem?

– A fenébe már, Lauren! Olyan régmódi vagy! De mindig is az voltál. És elég naiv, ha szabad azt mondanom.

– Naiv?

– Szerinted mindez megtörtént volna – mutatott Vikki a bálterem felé –, ha nem kényszerítem Angelót a terhességgel? – Nővére arcát látva hangosan felnevetett. – Ne vágj már ilyen képet! Te se vagy más: láttam, ahogy tegnap rátapadtál Emilianóra, és aztán eltűntetek a teraszon. Sikerült ágyba vinni?

– Vikki!

– Nem, ne is felelj, látom az arcodon. Pizok jó szerető lehet. Igazam van vagy igazam van?

Lauren kivörösödött a haragtól, de igyekezett nem kijönni a béketűrésből.

– Jobb választás, mint az a kapzsi bankár a partin – folytatta Vikki. – Több pénze van, mint annak a vén szivarnak, az biztos. Büszke vagyok rád, nővérem! Nem gondoltam volna, hogy van bátorságod kikezdeni egy olyan férfival, mint Emiliano Cannavaro. Minden tiszteletem a tiéd. Játssz ki jól a kártyáidat, és mindent megkapsz, amiről valaha álmodtál. Gazdagságot, presztízst, és ha jól értelmezem az arckifejezésedet, mesés szexet.

– Vikki! Ezt most komolyan mondd? Szándékosan estél teherbe, hogy Angelo feleségül vegyen?

– Persze – vont vállat Vikki. – Nem vettem be a tablettát. Másképp hogy tudtam volna rávenni egy ilyen playboyt? És ha most te is az ujjad köré csavarod Emilianót, akkor minden úgy lesz, ahogy elterveztük!

Lauren a homlokát ráncolta, és azon gondolkodott, mit feleljen. Annyira visszataszítónak találta Vikki beszédét, hogy szóhoz se jutott.

– Csak maradj a módszerednél – folytatta Vikki. – Megbolondítod azzal a félénk mosolyoddal és a színlelt tartózkodásoddal. A tenyeredből fog enni, garantálom. Azt fogja hinni, hogy ő irányít, de valójában a te kezében lesz a kormányrúd.

Lauren csak a fejét ingatta.

– Vikki, én ezt nem tudom elhinni, hogy...

– Hogy még megvan a lista? – vágott a szavába a húga.

– Lista? – Lauren teljesen összezavarodott.

– Tudod, a jelöltlistánk. A híres férfiakkal, akikhez a legjobban szerettünk volna hozzámenni. A mi két olasz playboyunk mindig első-második helyen volt.

– Nagyon nem helyeslem a viselkedésedet, és nem akarom, hogy bármi közöm legyen a mesterkedésedhez. Úgyhogy kérlek, hagyj ki ebből! Hogy őszinte legyek, ijesztőnek találom az egészet. Felcsináltatod magad, mikor nem is akarsz gyereket? És átvered szegény Angelót? Ez nagyon durva! Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen mélyre süllyedsz!

Vikki egyre jobban megijedt. Figyelmeztette Laurent, hogy most már a befolyásos Cannavaro család tagja, és könyörgött neki, hogy ne mondja el senkinek, amit hallott, főleg ne Emilianónak.

– Ha megtudja, hogy őt vagy a családjának valamelyik tagját becsapták... inkább nem akarom tudni, mit szólna. Óriási hatalma van, életeket tud tönkretenni. Egyébként is, én szeretem Angelót, hinned kell nekem!

Lauren ma már nem emlékezett, mit válaszolt, csak arra, hogyszomorúan figyelte az ifjú házaspárt, amint a szálloda előtt beszállnak a várakozó taxiba, hogy nászútra induljanak Törökországba.

Nyomorultul érezte magát. Nem elég, hogy csúnyán összeveszett a húgával, ráadásul még Vikki

árulásának tudatát is magával kellett cipelnie.

A hallba visszatérve a dühödt arcú Emilianóval találkozott.

– Máris elmész? – kérdezte meglepetten. A férfi nyilvánvalóan már kijelentkezett, mert nála voltak a csomagjai.

– Mit vártál, *mia cara*? – szólt Emiliano jeges hangon. – Hogy továbbra is hagyom, hogy bolondot csinálj belőlem, mint az öcsémből? Ezt remélted? Hogy aztán kipipálhasd a nevemet a listádon?

Lauren döbbsen felzihált.

– Te hallgatóztál?

– *Sì, cara*. Minden szót hallottam!

– De... hogy?

– Kerestelek titeket, és meghallottam a hangotokat. Hála istennek. Legalább most már tudom, hányadán állok. Csak velem.

– Nem játszottam! Emiliano! – Lauren követte a férfit, amikor az továbbsietett. – Hogy hihetsz el egy szót is abból, amit Vikki mondott rólam?

– Egyszerű. – Emiliano megállt, és felé fordult. – Hallani lehetett a hangodon, hogy mulattat a dolog.

Lauren tiltakozni akart, meggyőzni, hogy téved. De nem emlékezett pontosan, hogyan is zajlott a beszélgetés Vikkivel.

– Emlékezz csak vissza, mennyire nem voltam lelkes, amikor megszólítottál – érvelt.

– Mert nem tudtad, ki vagyok. Meg nyilván a terv része volt ez az elegáns visszafogottság. Bejött, nem? Még a húgod is megdicsért a sikeréért. Egy férfinak mindig kihívás, ha egy szép nő visszautasítja. Úgyes próbálkozás, *mia bella*, de nem áll szándékomban egy kis aranyásó trófeája lenni. Azért jó volt. – Futó pillantást vetett a lány mellére, és mosoly terült szét az arcán. – Utálom az ilyen bulikat, de ezt felejthetlenné tetted.

Azzal otthagya Laurent szégyenben és megalázva.

Tíz hónappal később Vikki és Angelo házassága felbomlott. Vikkit egy barátja fogadta be Danielével. Nem sokkal később történt a szörnyű baleset, amely véget vetett Vikki életének. Néhány héttel Angelo idegőrlő látogatása után pedig Lauren Danielével visszaköltözött Londonból a szülei tanyájára. Emilianót azóta sem látta, és nem is hallott felőle.

3. FEJEZET

A Heathrow-i repülőtérről távozva Emiliano gratulált magának a rendkívül sikeres héthez.

Megoldódtak a vezetőség és a mérnökök közötti nézeteltérések, amelyek késleltették volna a Cannavaro Lines legújabb üdülőhajójának vízre bocsátását. A cég részvényeinek árfolyama rekordmagasságba szökött, és ma délután lezárta a tárgyalásokat egy európai hajózási vállalat átvételéről. Igazán kiérdemelte, hogy magángépével elrepüljön a rég várt szabadságára.

Már csak egy problémát kell megoldania. Azt tervezte, hogy az unokaöccsét is magával viszi.

Az eső egyre jobban esett, ahogy elindult kocsival a hosszú északi útra. Tudta, hogy fel kellett volna hívnia Laurent, és bejelenteni a látogatását, de szándékosan nem tette. Ha váratlanul érkezik, az előnyt biztosít számára, és könnyebben érvényesítheti az akaratát.

Amikor néhány órával később megállt az öreg parasztház előtt, senki sem nyitott ajtót. Homlokát ráncolva megkerülte az épületet, és meglátta a nyitott hátsó ajtót. Egy háromkerekes bicikli állta el a bejáratot. Vajon Lauren látta, hogy jön, és elbújt?

Elszántan belépett a konyhába, és a lányt szólította. A szíve megdobbant, amikor lépéseket hallott. Egy hosszú, sötét hajú jelent meg, karján egy kisgyerekekkel.

– Ki maga? – kérdezte élesen, és gyanakodva vizsgálta.

Emiliano gyorsan bemutatkozott, és kérdezte, hol van Lauren.

– Nincs itt – válaszolta a nő.

Egy apró kéz nyúlt fényes selyem nyakkendője felé, és Emilianót mély érzelmek árasztották el. A barna haj és a ragyogó kék szemek elárulták, hogy ez a halott öccse gyereke, pedig inkább hasonlított Vikkire, mint Angelóra. Emiliano nem tudta megállni, hogy ne fogja meg a kezét.

– Szóval te vagy Daniele – mondta mosolyogva.

– Laurent akarom – motyogta a kicsi.

Nem te vagy az egyetlen, gondolta Emiliano, és döntött: minél hamarabb elviszi unokaöccsét ebből a lepukkant házból, annál jobb.

– Már vissza kellett volna jönnie – magyarázta a nő, aki Fionaként mutatkozott be. – Úgy néz ki, ma este megint haza kell vigyelek hozzám – mondta a gyerekeknek.

– Ha elárulja, hol van, megkeresem – javasolta Emiliano.

Röviddel később már újra az autójában ült, és Fiona útmutatását követve hepehupás földutakon hajtott a sötétben.

– Minden rendben lesz, öregfiú. Kihozlak innen – nyugtatta Lauren a földön fekvő border collie-t. Kétségbeesése azonban fokozatosan nőtt.

A barátságos pásztorkutya már megint a kocsija után futott, amikor elhajtott a tejgazdaságból. Aztán megláthatott egy nyulat a mezőn, megpróbált átmászni a szögesdrótkerítés alatt, és beakadt. Szerencsére Lauren meglátta a visszapillantó tükörben. Már egy örökkévalóságnak tűnő időre itt ragadt, és még mindig nem sikerült kiszabadítania.

Remélte, hogy ennek a kocsinak sofőrje, mely most megállt az övé mögött, tud segíteni. Átnézett a válla fölött, amikor az ajtó becsapódott.

– Emiliano!?

Lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy a férfi üzleti öltönyében óvatosan átmászik a szögesdróton. Előbb megkönnyebbült, hogy végre megjött a segítség, de ez az érzés most nemkívánatos feszültségnek adta át a helyét.

– A bébiszittered aggódott érted. – Emiliano fölegyenesedett a kerítés túloldalán. A haja már nedves volt a szitáló esőtől. – És én is – tette hozzá a lány meglepetésére.

Lauren nem tudott az arcába nézni, ehelyett fényes bőrcipőjét bámulta, mely inkább illett egy konferenciaterembe, mint egy sáros mezőre.

- Fiona az istállósegédem – javította ki. – Ő gondozza a lovakat, amiket nálam szállásolnak el.
- Értem. Azt mondta, ma este elviszi magához Danielét.

Lauren bólintott.

A kutya a kínos helyzet ellenére csóválta a farkát, amikor Emiliano letérdelt, nem törődve a nadrágjával. Arcszeszének illata átsodródott Laurenhez, és elhomályosította érzékeit.

– Ne mozogj – paskolta meg a kutya fejét Emiliano, aztán meglepő ügyességről tanúbizonyságot téve óvatosan kiszabadította az állatot a drót fogságából. – Mióta fekszik itt?

– Talán fél órája. Nem akartam itt hagyni.

– És ki az a Stephen? – kérdezte Emiliano, de nem nézett rá. – Fiona azt mondta, a birtokára mentél.

Miért érdeklis? Sose voltunk egy pár, gondolta Lauren keserűen.

– A tejüzemben dolgozik, ahonnan a tejet és a tojást veszem.

Azonkívül ötvenhárom éves, nő, és van négy gyereke. De ezeket a részleteket megtartotta magának.

– A farmja a szomszédban van. Miért? – kérdezte szúrósan. – Azt hiszed, hogy így, hogy téged nem tudtalak megszerezni, a helyi gazdákkal próbálkozom?

Rögtön megbánta a megjegyzést, mert úgy hangzott, mintha még mindig érdekelné Emiliano. És még jobban megbánta, amikor a férfi csak hallgatott.

– Már mondtam: nem akarom, hogy elidd Dannyt – magyarázta idegesen, mert attól félt, hogy ez az oka a férfi újabb látogatásának.

– Tudom – felelte Emiliano szűkszavúan.

Sűrű haja a homlokába hullott, miközben az utolsó rozsdás drótdarabokat is kihúzta a kutya bundájából. Hosszú ujjai egyszerre voltak finomak és erősek, és Lauren nem tudott nem arra gondolni, hogyan simogatták ezek a kezek...

– No, megvagyunk – szólt végül Emiliano.

A kutya boldogan nyalogatta az arcukat. Lauren gondosan megvizsgálta, nincsenek-e mélyebb sérülései, de nem talált. Megragadta a nyakörvét, s a fémkapuzhoz vezette, Emiliano a nyomában.

– Fuss haza, Brutus! Fuss!

Míg a kutya a tejüzem felé szaladt, Lauren Emiliano felé fordult.

– Jézusom, elszakadt a zakód!

– Ez csak egy öltöny – válaszolta a férfi közömbösen, és becsukta a kaput.

Hogy érti ezt? Hogy fontosabb neki, hogy megmentett egy állatot? Vagy azt, hogy annyi drága öltönye van, hogy egy meg se kottyán? A második lehetőség jobban tetszett neki. Nem akart rokonszenvet érezni Emiliano iránt.

– Dannyről beszéltünk – emlékeztette a férfit.

– Te beszéltél Dannyről.

– Láttad őt? Emiliano...

A férfi célirányosan a kocsijához sétált, ő utánasietett.

– Vigyázz, vizes és koszos vagyok. És tüdőgyulladást kapsz, ha tovább kint maradsz ebben a pocsék időben.

– Már megszoktam.

– Mit? – Emiliano kinyitotta a kocsija ajtaját. – A tüdőgyulladást, vagy hogy kóbor kutyákat mentesz az esőben?

– Brutus nem kóbor kutya, Stephen a gazdája – tisztázta, és kárörömmel konstatálta, hogy kissé elbizonytalaníthatta a férfit.

4. FEJEZET

Miközben Emiliano bekapcsolta a vízforralót a parasztház konyhájában, hallotta fentről a zuhanyt.

Nem tudta kivenni a fejéből a képet, ahogy Lauren próbálja kiszabadítani azt a bozontos kutyát az esőben. És közben foglalkoztatta a kérdés, miért él egy ilyen nyomortanyán egy ravasz, pénzéhes csábító. Valahogy nem illett össze a kép.

Sóhajtott. Ha Lauren lejön, előadja neki a javaslatát. És ha nem fogadja el, az az ő baja! Eleget gondozta már az unokaöccsét, most itt az ideje, hogy Daniele Cannavaro megismerje az apja családját. Tudnia kell, hogy ki ő, és honnan származik.

Teljes felelősséget vállal érte. Nem fogja egyszerűen elküldeni, mint az apja. Nem fogja éreztetni vele, hogy nemkívánatos, ahogy a családja tette vele.

Gondolataiba merülve bámult ki a sötét kertbe. Észre sem vette, hogy elállt a vízcsobogás. Zajt hallott a háta mögül, megfordult. S a látványtól elállt a lélegzete.

Lauren az ajtóban állt, szűk selyemköntös volt rajta, mely alig takarta nőies idomait. Nyirkos haja hosszú, vörös tincsekben omlott az arcába. Emiliano azt se tudta, hová nézzen. Micsoda gyönyörű nő! És bár rossz véleménnyel volt róla, forró izgalom árasztotta el a testét...

Emiliano a mosogatónak támaszkodott, kávéscsészével a kezében, amikor Lauren belépett. Úgy tűnt, éppoly otthonosan mozog a szerény konyhájában, mint egy ötcsillagos szállodában. Kigombolt ingével és kócos hajával olyan vagány és vonzó jelenség volt, hogy rögtön felgyorsult a pulzusa.

– Csak egy egyszerű bögrés sütivel tudlak megkínálni – motyogta, a sarokban álló szekrényhez sietett, és kivette a süteményt. – Nem tudtam, hogy jössz. Ha tudtam volna, tettem volna bele valamit.

– Még szerencse, hogy nem tudtad – mosolygott Emiliano.

– Hiszed vagy sem: nem az én stílusom olasz milliárdosokat mérgezni – felelte Lauren hűvösen.

– Legalábbis addig, amíg hozzá nem mentem feleségül, és rá nem vettem, hogy változtassa meg a végrendeletét a javamra.

Emiliano nevetett, bár kissé keserűen.

– Ez volt a terved, amikor elcsábítottál, *cara*?

– Fenéket! Túl fiatal és egészséges vagy, senki se vette volna be, hogy természetes halállal haltál meg.

Emiliano ismét felnevetett.

– Szóval ezért kedveled az idősebb férfiakat. Mint az a jóképű bankár, akit magadhoz édesgettél a partin.

– Beszélsz hülyeségeket. – Lauren a szemét forgatta. – Ő szállt rám, és majdnem halálra untatott.

– Bosszúsan lecsapta a tányér süteményt Emiliano elé a munkalapra. – Ha mást akarsz enni, a helyi kocsmában péntekenként van olcsó steakmenü. Én is főztem volna, de nincs itthon semmi. – Meglepetésére érezte, hogy a sírás kerülgeti. – És, mit keresel itt?

– Tudod te jól.

Miután Lauren vágott egy szelet süteményt, Emiliano egy csészét nyújtott felé. A helyzet hétköznapisága olyan abszurdnak tűnt Lauren számára, hogy majdnem hangosan felnevetett.

– Miért mosolyogsz ilyen furcsán? – kérdezte Emiliano.

Hát persze, ennek az embernek semmi sem kerüli el a figyelmét...

– Azon mosolygok, hogy a saját konyhámban szolgál ki egy férfi, aki szerint pénzsóvár gyerekrabló vagyok. Szerinted ez nem vicces?

– Győzz meg az ártatlanságodról.

– Nem kell igazolnom magam semmiért. Senki előtt.

Figyelte, ahogy a férfi két harapással megeszi a süteményt, aztán leteszi az üres tányért, és kissé

megdönti a fejét. Ekkor észrevett egy vágást a csuklóján.

– Te megsérültél.

– Ó, semmiség.

– Semmiség? – Lauren messziről is látta, hogy már feldagadt a seb környéke. – Jobb, ha kitisztítod és fertőtleníted, különben begyullad. Vigyázni kell az ilyennel, főleg ha állat is volt a közelben.

– Nincs kedved megcsinálni? – javasolta Emiliano csábító mellézköngével a hangjában, ami önkéntelenül is a szállodai szobában töltött reggelre emlékeztette Laurent.

De most a pokolba akarta küldeni. Olyan szörnyen bánt vele... Az az éjszaka és a másnap reggel – élete legszebb és legrémesebb órái voltak!

Aztán úgy döntött, nem süllyed erre a szintre. Végül is Emiliano segített megmenteni a kutyát. Nélküle aligha sikerült volna.

Sóhajtván a mosogatóba tette a csészéjét, és kötszert vett elő a fiókból. Megvárta, míg a férfi leül, és az asztalra teszi a karját. Doboló szívvel elkezdte kitisztítani a sebet fertőtlenítőszerrel.

Emiliano élesen beszívta a levegőt.

– Bocs, nem akartam fájdalmat okozni.

– Ó, tényleg? – mondta a férfi szárazon.

Utána azonban hallgatott, míg Lauren bekötözte a sebet.

– Azt a londoni dolgot nem úgy terveztem, vagy ilyesmi – motyogta a lány. – Még ha ezt akarod is hinni.

– Ó, dehogyan akarom ezt hinni – válaszolta Emiliano, és figyelmesen nézett rá. – Ez már a múlté, jobb, ha elfelejtjük az egész történetet.

– Nem – jelentette ki Lauren határozottan. – Ilyen könnyen nem úszod meg. Senki se mondhat rólam olyan csúnya dolgokat, hogy aztán lazán azt mondja, felejtsem el. Nem tudom, mit hallottál a beszélgetésünkből Vikkivel. Persze mondott néhány rémes dolgot, de bármit is hallottál vagy nem hallottál a számból, az a te problémád. Egy biztos, Emiliano Cannavaro: nekem nem kell sem a pénzed, sem az életmódod, akár hiszed, akár nem!

A férfi hallgatásától és közelségétől elakadt a lélegzete. Ismét a csuklójára nézett, és egy karcolásra mutatott.

– Azt is be kéne ragasztani...

Emiliano hirtelen megragadta a kezét, és magához húzta.

– Neked meg fel kéne öltöznöd, *mia bella*.

Lauren küzdött a feltámadó vággyal.

– Engedj el!

Emiliano halkán felnevetett.

– Addig nem, amíg meg nem egyeztünk Daniele ügyében.

Lauren azonnal megmerevedett.

– Pár napja megadtam a választ a telefonban – felelte dühösen. – És most engedj el!

– Milyen gyors a pulzusod. És a szemeid, *cara mia*... mindig el akarok merülni bennük. Azt mondják, hogy biológiailag egymásnak vagyunk teremtve, bármennyire is próbálunk nem venni erről tudomást.

Lauren el tudta volna szakítani magát, Emiliano hagyta volna. De a tekintete és a hangja hipnotikus erővel hatott rá. Megbénult, mikor a férfi finoman megrántotta a köntöse övét. A sima selyem oldalra csúszott, felfedve a lila színű bugyit és telt melleket.

– Tudhattad volna, hogy nem tudok neked ellenállni, *cara*. És te se nekem.

Lauren nem akarta ezt. De amikor Emiliano megragadta a derekát, és ajkát az ajkára szorította, elfojtott vággyal telve préselte magát hozzá.

Hogy gyűlöli ezt a férfit! Miért hagyja, hogy ez megtörténjen?

Amikor a férfi letolta a válláról a köntöst, és gyengéden masszírozni kezdte a mellét, nem tudott ellenállni: gondolkodás nélkül átadta magát neki.

– Olyan gyönyörű vagy – suttogta Emiliano a fülébe, és megcsókolta a nyaka és válla közti érzékeny pontot.

S mikor aztán szájába vette a mellbimbóját, a lány felnyögött.

– Gyűlöllek – rebegte elkínzottan.

Emiliano ránézett és elmosolyodott.

– Ezért hagyod ezt, ugye?

Nem! – sikoltott belül egy hang. Nem akarom ezt!

Lauren remegő hangon azt mondta:

– Jobb, ha nem. Nem helyes.

– Ettől olyan izgalmas, ugye, *mia bella*? Attól, hogy mindketten akarjuk, pedig tudjuk, hogy nem kéne.

– Én. Nem. Akarlak. Téged!

Lauren csak nagy nehezen tudta kipréselni a szavakat.

Emiliano felállt, és hátrált egy lépést.

– Ó, hát persze hogy nem.

Még mindig a lány meztelen testét vizsgálgatta. Lauren gyorsan eltakarta a köntössel, és bekötötte az övet. Emiliano arca kipirult, nehéz volt a légzése. Lauren látta, mennyire felizgult – már akkor érezte, amikor a férfi hozzányomta a csípőjét. Forróság cikázott át a testén a tudattól, hogy ezt egyedül ő tette vele.

– Hát jó, elismerem. Én is csak ember vagyok. És te vonzó férfi vagy. Melyik nő tudna neked ellenállni? Ne vigyorogj ilyen önelégülten! Te mondtad Londonban, hogy nem kell ahhoz kedvelni valakit, hogy fizikailag vonzódjunk hozzá. Ez ránk, nőkre ugyanúgy igaz, mint rátok, férfiakra.

Enyhe mosoly bujkált Emiliano szája körül, de nyilvánvalóan ugyanolyan nehezen nyerte vissza az önuralmát, mint Lauren.

– Hú, de modern felfogású valaki. Akkor szerintem jobban fog tetszeni a javaslatom, mint gondoltam.

Laurenben gyanakvás ébredt.

– Miféle javaslat?

– Szeretném egy hónapra elvinni Danielét... de egy feltétellel.

– Éspedig?

– Te is jössz.

Most ugye csak viccel? Lauren összeszűkítette a szemét.

– Miért?

– Mert téged ismer. Jobban fogja érezni magát, ha vele van a gondozója.

– És neked ez mért jó?

Emiliano felvonta a szemöldökét.

– Ne vágj olyan ijedt arcot, Lauren. Ha nem szakítottunk volna, most valószínűleg fönt lennénk az ágyadban. – Mosolyogva a plafonra pillantott. – Mindenesetre egy biztos: még mindig akarjuk, ami két éve volt, akkor is, ha nem kedveljük egymást. Ha velem jössz, talán mindkettőnknek jó lesz. És megismerhetem Danielét. Tökéletes megoldás, nem gondolod?

Lauren már a gondolattól is kéjes remegés járta át. Hogy vágyhat rá ennyire, miközben úgy gyűlöli?

– És mi van, ha nem egyezem bele? – kérdezte bizonytalanul. – Mármint hogy magaddal vidd Dannyt... velem vagy nélkülem.

– Tudod te azt jól – felelte Emiliano baljósan. – Ne húzz velem ujjat, Lauren.

Bíróságra vinné az ügyet – igen, Lauren tudta ezt. És azt is tudta, hogy esélye se lenne ellene.

– Nem akarlak bántani – tette hozzá lágyan Emiliano. – De ha visszautasítod, nem hagysz más választást.

– Szóval egyszerűen rákényszerítesz, mi? – mondta Lauren keserűen.

Emiliano kihívó tekintete ezer kötetnél is többet mondott.

– Hát jó, elkísérem az unokaöcsémet – válaszolta Lauren törékeny hangon. – De csak hogy vigyázzak rá. De ha azt hiszed, hogy ugyanott folytatjuk, mint két évvel ezelőtt, akkor tévedsz. Én nem vagyok a játékszered, Emiliano Cannavaro!